

S. T.-mötet i Kalmar.

S. T.-mötet 1920 är nu ett minne blott, men ett det allra ljusaste och vackraste minne. Det blev, såsom ock ämnat var, ett värdigt 20-årsjubileum. Underligt torde det ha känts för de bröder, som för 20 år sedan deltog i S. T.-mötet i Kalmar och som även nu voro närvarande, — att nu se S:t Johannes stora och vackra ordenssal till sista plats fylld av mötesdeltagare, under det att för 20 år sedan ett litet fåtal bröder funnos tillstädes.

Men låt mig ta händelserna i kronologisk ordning.

De flesta ombud och besökande anlände till Kalmar under loppet av lördagen den 7. På aftonen denna dag hade R. T. S:t Johannes anordnat ett samkväm, till vilket samtliga ombud inbjudits. Här bjöds på både materiell och ideell förplägnad och stämningen var den allra bästa.

Under aftonens lopp överlämnades till R. T. S:t Johannes såsom ett uttryck av tacksamhet för att S. T. fått samlas i Kalmar men även såsom ett minne från S. T.-ombuden en mycket lyckad bild av vår S. M., vackert inramad och försedd med graverad namnplåt. Bilden utgjorde en fotografisk förstoring av samma porträtt av S. M. som syntes i förra numret av T. R.-bladet, och gör br Carl Larssons atelier all heder.

Gåvan mottogs med synbar glädje och överraskning av M. i R. T. S:t Johannes, br J. O. Olsén, som uttryckte sin och sitt tempels tacksamhet för den uppmärksamhet, S. T. visat S:t Johannes.

På morgonen den 8 aug. visades Kalmar gamla ärevördiga slott och därefter begagnade många ombud tillfället att övervara högmässa-gudstjänsten i den vackra domkyrkan. Br domprosten John Hansson hade blivit förhindrad deltaga i mötet och kunde således icke, såsom ämnat var, förrätta högmässan.

Kl. 2 på middagen öppnades S. T. i U. R. G. och förrättades reception i denna grad. Sedan därefter S. T.-förbindelsen avlagts av icke mindre än 64 bröder, ajournerades mötet till kl. 8 e. m.

Domkyrkan i Kalmar.

Vid uppropet av ombud befunnos 27 avdelningar representerade av tillsammans 52 ombud. Fyra avdelningar saknade ombud.

S. M. höll härpå ett med stort intresse åhört föredrag om »Våra riter och arbetssätt».

Efter föredragets slut begärdes ordet av v. S. M. br Carl Larsson, som i ett högstämt tal överlämnade till S. M. en bland avdelningarna och bröderna hopsamlad minnesfond. Överlämnandet åtföljdes av följande smakfullt textade adress:

»Till S. M. Oskar Eklund!

Tjugo år hava förflutit sedan Du tog säte och stämma i Sveriges S. T. av T.-R.-orden. — Med aldrig slappnat intresse, med ständigt stegrad arbetshög och med allt rikare skaparkraft har Du under dessa år tjänat Brödraskapet.

För att hugfästa Din gärning och Ditt namn och för att giva ett samlat uttryck för brödraskapets tacksamhet hava t:n och bröderna sammanskjutit en minnesfond, som härmed överlämnas på samma gång vi anhålla, att den måtte få bära Ditt namn, och att Du ville utfärda närmare bestämmelser för dess användande. Kalmar den 8 augusti 1920.

För Sveriges S. T.-område:

Carl Larsson. Gottfr. Nordblom.

Carl Christensson. Karl Nyström.

K. S. Lindelöw.

Bröderna bekräftade genom särskild hyllning v. S. M:s ord.

Med synbar rörelse tog S. M. till orda och tackade för den hyllning, som nu ägnats honom. Han hade av kärlek till orden och dess idéer gjort vad han kunnat för att föra

den framåt. Någon särskild belöning eller utmärkelse härför hade han ej väntat sig. Han ansåg att det var varje människas plikt att göra sitt bästa och att belöningen för ett utfört arbete hade man i medvetandet av att man gjort sitt bästa. Han glädde sig dock över det erkännandet som låg däri att orden velat hugfästa hans minne, och häröver kunde han ej annat än känna sig både glad och stolt. Han förklarade, att han ej ville motsätta sig, att fonden fick bära hans namn, då bröderna så önskade. Annars hade han tänkt sig, att hans namn skulle fortleva genom vad han velat och möjligtvis lyckats uträtta för orden.

Han var nu ej beredd att bestämma över fondens användning, utan skulle han senare utfärda bestämmelser därom.

Sedan mötet beslutat att taga v. S. M:s tal till protokollet var denna storslagna och väl förtjänta hyllning av br S. M. slut.

Fonden uppgår f. n. till omkring 15,000 kronor, men emedan insamlingen ej ännu är avslutad inom några tempel, torde ytterligare ett eller annat tusental kronor inflyta.

Mötet övergick därpå till behandling av de föreliggande ärendena, varvid bl. a., sedan ämbetsberättelser och rapporter lagts till handlingarna, ansvarsfrihet beviljades S. T. M. R. för de gångna årens förvaltning.

En av mötets stora frågor, tidsfrågan, avgjordes under första dagen. Efter en kort debatt beslöt S. T. att tidningen skulle fortfarande utgivas, så länge S. T. M. R. finner det möjligt och gagneligt.

Bl. a. ärenden, som behandlades, må här omnämnas, att S. T. enhälligt beslöt, att T. R.-utposter få inrättas i överensstämmelse med S. T. M. R:s förslag, att skatten till S. T. skall höjas och likaså minimiärsgifterna (från 18 till 24 kr.), att en ny matrikel skall utgivas, samt att nästa S. T.-möte skall hållas i Göteborg år 1923.

De avgående medlemmarna i S. T. M. R. omvaldes enhälligt, och till revisorer utsågos brr Emil R. Erikson från R. T. Felicia och Johan Persson från R. T. Verdandi med brr P. Sturén och Charles F. Hansson till suppleanter.

Samtliga ärenden avgjordes med två undantag enhälligt.

Intrycket från mötet är det allra bästa och de fattade besluten bära vittne om den strävan, som överallt inom orden förefinns att fördjupa och förbättra våra arbetsmetoder inom den nu befintliga genom våra arbetsregler begränsade yttre ramen.

Till slut vill jag i korthet omnämna ett uppslag, som förelades av br d:r A. E. Lidström. Sedan S. T.-mötet beslutit, att ordinarie S. T.-möten skola hållas vart tredje år, föreslog han, att S. T. M. R. skulle ta under omprövning möjligheten av att årligen genom smärre möten sammanföra bröderna inom vissa närbelägna avdelningar i huvudsakligt syfte att stifta närmare personlig bekantskap och under kamratlig, broderlig samvaro dryfta spörsmål av mera allmänt ideell natur.

Det livliga bifall, som följde på br Lidströms anförande gav vid handen, att förslaget hade kraftig resonans inom brödrakretsen. Det vore önskligt, att br Lidström ville i ett kommande nummer närmare utveckla sina synpunkter. Enligt min mening ha vi här ett uppslag, som kan bli av allra största betydelse för vår orden, därest det från början ledes in i rätt riktning.

Något liknande har visserligen förekommit på vissa håll inom orden. Jag vill erinra om de gemensamma möten, som Jämsborg, Ridderborgen, Verdandi och Ljungan hade för några år sedan. Men or Lidströms uppslag är så till vida olik den plan, enligt vilken sagda möten anordnades, som han tydligtvis avser möten mellan brr, som

innehåva U. R. G., möten således, varpå kunna behandlas ärenden rörande vår orden av vilken art som helst. De möten, som de norrländska avdelningarna anordnade, voro tillgängliga för ordens alla medlemmar, och på dem kunde således behandlas endast frågor, som I. G.-medlemmar äga kännedom om.

R. T. S:t Johannes, som genom sina brr R. Liljegren och Gunnar Johnsson ordnat med inkvartering och matfrågan, är värt ett varmt erkännande för det lyckliga sätt, varpå dessa frågor blivit lösta.

C. Christenson.

Forntida vishetslärare.

I.

Kong-fu-tse.

Man får ju så ofta höra, att det icke finnes något nytt under solen, och sanningen av detta påstående framstår i synnerligen klar belysning, när man jämför de etiska sanningar, som en gång förkunnats av vårt släktes stora representanter i tider, som ligga långt bakom oss, med dem som vi nu anse vara de högsta. Då vi måhända många gånger äro böjda för att överskatta den höjd, till vilken vi nått, kan det vara hälsosamt för oss att ta del av de läror, som livets mål och mening, som förkunnats av de »stora hädangångna», vilkas tankar kretsat kring problem, som alltid fångat tänkande människors intresse.

Kong-fu-tse eller Confucius, som han ofta kallas i västerlandet, föddes år 551 f. Kr. vid en tidpunkt, då Kinas feodalsystem höll på att falla i spillror och då landet var sönderslitet av en mängd inre strider. År 501 utnämndes han till guvernör över en liten stad i distriktet Lu, och han blev snart regenten Tings betrodd rådgivare. Men Ting älskade nöjet högre än filosofien, och Kong-fu-tse måste därför lämna sin post som guvernör. Under tretton år vandrade han sedan omkring i Kina i hopp om att finna en regent, som i levande livet ville omsätta de högre grundsatser, enligt vilka Kong-fu-tse ansåg att en stat borde styras. En skara trogna lärjungar följde honom, och lyssnade till hans ord, som de sedan nedskrevo, men någon härskare, som var villig att bygga upp hans idealstat, fann han aldrig.

Slutligen blev han återkallad till Lu av Tings efterträdare, men han var då en gammal och till hälsan bruten man, som icke längre kunde taga någon aktiv del i händelserna. Återstoden av sitt liv ägnade han åt litterär verksamhet, och de böcker, som bära hans namn, och de böcker, som bära hans namn, räknas som heliga böcker. En del av dem ha dock tvivelsutan tillkommit efter hans död. Innehållet i dem härstammar dock från Kong-fu-tse.

Kong-fu-tse påminner mycket om Sokrates i sitt starka framhävande av individens plikt mot staten och i sin tro på betydelsen av klart och strängt formulerade begrepp och edfinitioner. Han ansåg, att människans instinkter äro sociala och därför i grunden goda, under det självskheten i grund och boten är någonting artificiellt och av ondo. Staten betraktade han som en stor familj och den rätt till lydnad, som kejsaren ägde, tillkom honom, emedan han var en fader för sitt folk, med en faders myndighet och ansvar. Den dyrkan av förfäderna, som Kong-fu-tse snarare tillät än direkt påbjöd, har sin rot i hans uppfattning av människan såsom medlem av en enda stor familj. En av hans huvudgrundsatser är, att dygden bör utövas för sin egen skull och utan tanke på belöning. Han har en hög uppfattning av plikten och kärleken. »En människa utan kärlek i hjärtat, vad har han att skaffa med religion», frågar han. Han inskräpper vikten av självbehärskning, sanningskärlek och hänsyn för andra. Den religion, som bär hans namn, lägger stor vikt vid ceremonier, men själv synes han ha fäst mera avseende vid religionens anda än vid dens yttre former. Liksom Sokrates tyckes han ha iakttagit de gängse bruken, icke på grund av ett slaviskt underordnande under ritualen utan antingen, emedan han i de religiösa ceremonierna såg en djupare mening, eller emedan han ansåg dylika saker så oväsentliga, att han icke ansåg det mödan värt att stöta sig med den allmänna uppfattningen. Måhända var det också hans medfödda sinne för ordning och system, som fann en viss tillfredsställelse i att följa lagen. Vid ett tillfälle gingo några av hans lärjungar bort för att tillsammans med några anhängare av Lao Tsu, som nyligen förlorat en vän, beklaga sorgen. De blevo emellertid högst förvånade över att finna, det de sörjande icke visade några som helst brukliga tecken

till sorg. Då de återvänt, uttryckte de sina känslor för Kong-fu-tse, som svarade: »Dessa män sysselsätta sig med och finna en glädje i sådant som ligger utanför världens vanliga vägar, medan jag sysselsätter mig med och har min glädje i sådant som tillhör denna världen» — en anmärkningsvärt tolerant synpunkt hos en, som själv höll på de rituella formerna.

Här nedan följa några av hans yttranden, vilka kunna ge en föreställning om hans uppfattning i olika frågor.

Mästaren sade: »Den högre utvecklade människan tänker på dygden; den lägre stående tänker på sin bekvämlighet.»

Mästaren sade: »En människa borde säga: 'Det bekymrar mig föga, att jag ej intar någon hög ställning, det viktigaste för mig är, hur jag skall göra mig lämplig för en sådan. Det rör mig föga, att jag icke är känd, jag söker göra mig värdig att bliva känd.'»

I sanning många av vår tids människor, som äro så angelägna om att få sina namn utbasmade och uppnå framskjutna ställningar utan att äga ett inre, personligt värde, som motiverar deras strävan eller plats, borde lägga dessa Kong-fu-tses ord på minnet.

Kong-fu-tse var en sanningens förkunnare och en vishetslärare, men han fordrade, att de, som han vände sig till, själva skulle göra något, och för övrigt ej så litet, för att tillägna sig de sanningar han förkunnade. Utan den egna ansträngningen att fatta en sanning kunde den icke bli klar och levande. Detta framgår av hans yttrande: »Jag uppenbarar icke sanningen för någon, som icke själv lägger sig vinn om att skaffa sig kunskap, ej heller hjälper jag någon fram till klarhet, som icke själv strävar efter att vinna insikt. När jag har framlagt ett hörn utav ett ämne för någon, och han icke med ledning härav kan finna de tre återstående, upprepar jag icke min lektion.»

Detta starka betonande av självverksamhetens princip skulle det sannerligen icke skada att framhäva. även i våra dagar, då man så ytterst gärna vill ha all kunskap i ett så lättsmält tillstånd, att den kan absorberas utan någon egentlig ansträngning.

»När ett land är väl styrt, då äro fattigdom och usla förhållanden något att skämmas för. När ett land är illa styrt, då äro rikedom och

hedersutmärkelser något att skämmas för.»

Chung-kung framställde en fråga angående den fullkomliga dygden. Mästaren sade: »Att då du reser i ett främmande land uppföra dig mot envar som om du mottoge en förnäm gäst, att icke göra mot andra vad du icke skulle vilja att andra skola göra mot dig själv — detta är den fullkomliga dygden.»

Som vi se, gav Kong-fu-tse redan ett halvt årtusende före Kristus ett uttryck åt den upphöjda etiska grundsats, som vi känna under namn av »den gyllene regeln»: Allt vad I viljen, att människorna skola göra mot eder, det gören I ock mot dem. Kong-fu-tse har visserligen uttryckt den i negativ form, men meningen är ju densamma, och tillämpningen av Kong-fu-tses bud skulle säkerligen låtit många handlingar bli utförda, som nu skapat och ännu skapar en mängd olidliga förhållanden och situationer.

Fau-Che framställde en fråga rörande godheten. Mästaren sade: »Den består i att älska alla människor.»

Denna sats, som företer en slående likhet med det kristna budet: »Du skall älska din nästa som dig själv», visar ju upphöjdheten i den »hedniske» Kong-fu-tses åskådning. Olikheter i ras och religion betydde ingenting. Hela mänskligheten är en enda stor familj och alla människor äro bröder och systrar.

Tsze-chang frågade, hur en människa skulle uppföra sig för att över allt bliva aktad.

Mästaren sade: »Låt hennes ord vara uppriktiga och sanna och hennes handlingar hedrande och besinningsfulla — ett dylikt uppförande passar överallt, både i södern och i norden.»

Mästaren sade: »Den överlägsna människan lider av känslan att icke helt kunna fylla sin plats. Det bekymrar henne föga, att hon icke är känd av människorna.»

Ovan anförda brottstycken torde vara nog för att ge en föreställning om hur långt denne vishetsförkunnare och sedebärare nått för nära 2,500 år sedan och i hur hög grad han förtjänar den vördnad, som ägnats och ännu ägnas honom av Kinas miljoner.

Mauritz Sterner.

Meddelande från S. T. M. R.

Systemet med T. R.-utposter är nu av S. T. fastställt och kunna sådana nu omedelbart inrättas.

Om på en plats minst 5 t.-r.-bröder äro bosatta kunna de hos närmast befintliga T. ansöka om att få bilda utpost. Om detta vill inom sitt område införa t.-r.-u-systemet och finner lämpligt att å angiven plats sådan inrättas, begär det tillstånd därtill av S. T. M. R. samt anskaffar nödig materiell, d. v. s. arbetsordning och regler. T. R. U. inrättas därefter genom respektive T:s försorg enligt i reglerna angivna grunder.

Det blir naturligtvis lite extra kostnader för dem, som bilda T. R. U. men de äro obetydliga. Ingen annan materiell än arbetsreglerna äro erforderliga — kostnaden härför är endast 10 kr. På samlingsrummet ställes ej andra anspråk än att det kan för sammankomster avstängas och helt disponeras av deltagarna. Men så blir det ju också kostnader för protokollsbok, brevsändningar och dylikt, vadan medlemmarne måste ikläda sig en liten extra avgift. T. R. U. får vissa bestämda uppgifter, bl. a. att enligt arbetsordningen förbereda från orten anmälda och i orden inröstade för det blivande medlemskapet.

Den vid S. T.-mötet framlagda och godkända arbetsordningen vann allmänt erkännande såsom synnerligen förtjänstfullt utarbetad.

All korrespondens i denna sak sker med S. K. br Carl Christenson, Östersund.

Vid ansökning från T. skall uppgift lämnas ej blott å platsen, där T. R. U. skall inrättas utan även namnen å de bröder, som skola stå i spetsen för densamma.

*

Med september månad ingår för oss en ny arbetssäsong. Må vi alla kraftigt och med liv och lust utnyttja densamma.

Från St. Sk.

Jag vill meddela att insamlingen till vår S. M:s minnesfond ännu fortgår. Och får jag vänligen anmoda dem, som ännu ej bidragit, att giva sin skärv.

Karl Nyström.

Sista sidan

av T.-R.-Bladet bör innehålla annonser, men inte något mera. Som synes finns det plats för sex annonser. De äro välkomna till

Karl Nyström.

Till och i Kalmar 1920.

Min avsikt är icke att skriva något referat över vårt S. T.-möte i Kalmar. Det har min medredaktör, som tillika är S. K. och i denna egenskap har papperen i sin hand, lovat att göra. Saken är kvistig nog. Få se hur han går i land därmed!

Jag har fattat pännan, som det heter, för att teckna ner några minnen och intryck, förknippade med mina tre Kalmarbesök i år.

Det är underligt hur ödet ibland fogar det. Jag har ej på 20 år besökt den väna staden Kalmar, och så i år — på tre veckor — blir det tre besök, det första och det sista angenäma, det mellersta åter lite kusligt icke med hänsyn till själva besöket utan därtill, att det då förestod mig fortsatt sjöresa ända till Malmö med alla tecken till att en våldsam storm var i antågande.

Stormen kom också med trettio meter i sekunden. Ångbåten hoppade och krängde, sjön vräkte över den, det tjöt i tackel och tåg, det knakade och brakade i skrovet. De som voro mindre sjövana än jag trodde att fartyget skulle rämna i tusen stycken, och det trodde de för rästen även om sig själva. Vi måste söka nödhamn i Simrishamn, där vi blevo liggande en hel dag. Först på kvällen kunde vi taga oss därifrån med bantåg till Malmö.

Nu kanske man tycker, att den, som varit ute för slikt äventyr, skulle ha fått nog av sjöresa. Men jag tyckte det icke. Det kan väl ej ständigt vara storm heller! Jag har rest 6 gånger över Atlanten, och tre gånger låg havet blankt

som en spegel under hela färden.

Alltså skulle den tredje färden till Kalmar också ske med ångbåt. Vi voro tolv stycken, mobiliserade av Kalle Ny såsom vår korporal. Det gick som vanligt bra i Stockholms skärgård, men väl utkommet till havs, började fartyget sina ödmjuka bugningar för havsguden, åt vilken offrades rätt försvarligt även av ett par bland de tolv. Riktigt väl mådde blott tre av dem jämte de talrika fiskmåsarne, som följde kölvattnet för att sluka de smulor, som rätt rikligt från många mättade — föllo över bord.

*

Att vara folkskoleinspektör har jag trots vara något väldigt respektgivande. Denna min uppfattning fick en våldsam knäck, när vi anlände till Kalmar. Br C. C., inför vilken mången lärare varit »darrhänt i knäveckan» och som kommit skolråd att ödmjuka sig, vart nu själv inspekterad och ställd inför en, som hade högre makt än han, nämligen inför — icke folkskoleöverstyrelsen utan — en detektiv, den där i C. C:s godmodiga ansikte upptäckte synnerligen misstänkta drag.

— Ni får icke stiga i land, dekreterade den myndige polismanen.

Vi övriga älva, som redan hade landbacken under fötterna, ropade C. C. vid namn och bådo honom skudda ångbåtens stoft av sina fötter. Han bjöd till men det gick inte.

Förgäves visade C. C. på sitt namn å resväskan och lämnade fram sitt visitkort, men den skick-

lige »Kalmar Sherlock-Holmesen» log ett brett leende och sade:

— Ni är tysk och heter Bernstein.

— Hör ni ej, att jag talar svenska lika bra, om inte bättre än ni! sa C. C.

— Det betyder platt ingenting. en skicklig spelevinker kan spela komedi även genom att korrekt tala ett främmande språk.

Hade ej den verkliga Bernstein strax efteråt kommit till rätta, så vet jag ej hur det hade gått med C. C., ty likheten mellan de båda var häpnadsväckande — för polis- mannen. C. C. är lång och ljuslagd. Den eftersökte B. var kort lagd. Den eftersökte C. C:s ansikte ski- och mörklagd. C. C:s ansikte skiner som solen i Karlstad och hans blick är öppen. B:s dito var but- tert och ögonen stickande. För oss föreföll det lika omöjligt att förväxla dem båda som att för- växla en varg med ett lejon.

C. C. kom dess bättre lös utan vidare äventyr än att Sherlock-Holmes senare infann sig på C. C:s hotell för att säkert förvissa sig om att han ändå ej, när allt kom omkring, var en förklädd Bernstein. Om han rannsade C. C:s res- koffert och därvid kanske tog mi- ste på Kalle Nys, vet jag ej, men något mystiskt var det med en av den senares tusen och en nycklar, som var borta i tre timmar och sedan kom åter fastspikad vid en brädlapp, allt väl inslaget och väl förseglat, med följande för Sherlock-Holmesen mycket beteck- nande inskription: Sic transit glo- ria mundi.

*

Kalmar är en förtjusande stad. Det minnestyngda, ståtliga slottet med dess många tinnar liksom ring- muren och däri befintliga portaler sätta medeltidsprägel på sta- den och öppna fantasiens slussar. Domkyrkan kontrasterar i sin stil kraftigt mot den vanliga kyrktypen i vårt land. Innanför vallarne ha vi en liten modärn stad med stora öppna platser, breda gator och vackra hus. På vallarne och utan- för dem präktiga planteringar och invid slottet gammalstaden med trånga gator och låga hus. Därtill vatten runt omkring. Sundet liv- ligt med seglare och ångare, som kryssa mellan skären, prickarne och klockbojarna, som, när sjön går, ringa sina varningar.

*

Vårt ordenshus är beläget vid en av Malmgatorna och är byggt in på gården. Entrén är inte vidare ståt-

lig, men själva salen är bra, stor och rymlig, till årets möte nyrestaurerad och försedd med delvis nya inventarier, väl utförda.

Lite bättre ventilation vore nog behövlig, åtminstone, när det är så mycket folk samlat som nu var förhållandet.

Vi voro ett hundratal främlingar, och det var säkert ett besvärligt göra att skaffa logis åt alla. På hotell Vitt var det alldeles svart med resande, som logerades i packrum och en f. d. tapetserareverkstad. För att uppfylla alla anspråk på likställighet och broderskap var priset per bädd detsamma var man än låg. Överallt stod gemyten högt i tak, och vädret var hela tiden det bästa. Solen log av glädje över de många församlade och sände stekande strålar in i salen till förhöjande av den hjärtevärm, som därinne rådde från början och till slut.

Framförallt har jag anledning att tala om detta senare slag av värme, ty sådan strömmade emot mig i ymnigt mått. Redan på välkomstsamkvämet på lördagskvällen kom första portionen i de vackra ord br Olsén ägnade mig och i mötesdeltagarnas akt att till Kalmarbröderna överlämna en omramad förstoring av mitt porträtt, som högtidligen hängdes på väggen.

För mig liksom för Kalmarbröderna var detta en stor överraskning. Den välvilja, med vilket tavlan mottogs, var liksom ett insegel på, att vår nya Kalmarunion knutits med band, som aldrig kunna slitas.

Nästa portion kom på söndagen efter mötets öppnande, då br v. S. M. var nog förmäten att tvinga sig till ordförandeplatsen för att

Torget med rådhuset och stadshotellet i Kalmar.

hålla tal för mig, som ju kunde liksom vårt brödraskap fira ett slags tjuguarjubileum i Kalmar. Han gav mig mycken ära och överlämnade till mig en vacker adress, som förmålde att inom orden insamlats ett betydande belopp till en fond, som man ville skulle bära mitt namn och för vilken jag skulle skriva stadgar.

Hedersbevisningen härvidlag är riktad icke enbart mot mig personligen utan även mot orden, och under sådana omständigheter kan jag med glädje mottaga den såväl å egna som ordens vägnar. Att jag genom mitt arbete kunnat bereda vår orden den fördel, som ligger i åstadkommandet av en fond till befrämjande av dess syften, är och måste vara en glädjekälla för mig, en källa som flödar så mycket rikare, som jag ju personligen icke har någon fördel därav. Vänskapsakten mot mig är därför icke mindre. Och jag tackar varmt och hjärtligt för all mig visad erkänsla.

Lyckligtvis uppskattar jag mig själv mindre än vad andra syns göra. Därför kan ej heller erkännandet göra mig på något sätt större inför mitt eget medvetande. Jag känner min egen litenhet, och den tilltro mina vänner hava för mig kommer mig icke att växa utan ger mig blott den känslan: måtte jag i min ringhet kunna bibehålla deras förtroende, måtte mina krafter räcka till fortsatt arbete!

Många äro de, som icke kunna bära framgång. Jag ser medvandrare i massor av denna kaliber passera revy för mitt minne. Sådana personer glömma så lätt, att det ofta är rent tillfälliga yttre förhållanden av slumpen lagda i de-

ras väg, som skapat möjligheterna för dem att stiga några steg fram på framgångens och lyckans väg. De tro i stället att det uteslutande är deras egen genialitet, som burit dem fram, och de växa inför sig själva till riktiga jättar, som posa av självförtroende och anse sig kallade att överallt flyta ovanpå.

Den maximen är nog alltid riktig: Endast den som är liten inför sig själv kan bli stor inför andra.

*

Vi hade tre danska bröder närvarande vid mötet i Kalmar. Ja i själva verket hade vi fyra, ehuru den fjärde såsom blott P. R. icke deltog i förhandlingarne. Vid alla samkväm såg man hans sympatiska gestalt i vår krets. Dessa våra danska bröders deltagande i mötet leder mina tankar till Köpenhamn, där jag veckan förut sammanträffade med flera av dem, främst Knud Lavards M. R. med br Rosenberg i spetsen. Jag hade t. o. m. den lycka att kunna skaffa sagda M. R. en tillfällig sammanträdeslokal för en afton i själva Kristiansborgs slott. Vi hade där en givande överläggning om danska t.-r.-förhållanden, och jag gav löfte att i höst deltaga i Knud Lavards högtidsfest.

*

Sommaren 1920 har för mig varit en kedja av möten från början av juni till slutet av augusti. Det har varit kommitté- och styrelsemöten i Stockholm och kongresser ute i landet och i Köpenhamn i en lång sammanhängande rad. Det märkliga med dessa möten av olika slag är, att de alla varit i högsta

En pittoresk vrå i Kalmar (Vattentornet)

foto Eric Zetterberg.

måtto angenäma, att förstälse och frid härskat på dem och att de således, ej minst t.-r.-mötet i Kalmar, efterlämna glada och fridfulla minnen. Och väl är det, hur eljes kunna med jämnmot tänka tillbaka på en gången sommar, som för mig till nittionio hundradelar framträtt i form av kvävande luft i trånga möteslokaler!

E.

Självkännedom.

»Känn dig själv», var Thales', den grekiske realists, valspråk, ett valspråk så gudomligt, att de gamle sade, att det fallit från himmelen. Samma maning, fast i andra ordalag, ljuda emot oss från andra vises mun. »Rannsaken och pröven edra vägar», sade profeten i Juda. Och Pythagoras tillråder, att »sömnerna borde icke falla över sinnenas värld, förrän vi tre gånger återkallat dagens samtal och händelser i vårt minne», för att veta vad vi gjort eller underlåtit att göra. Alla dessa visa män och många andra mana således till självprövning.

Ur moralisk synpunkt ligger vikt av självprövning däri, att vi ej må bedraga oss själva genom att inbilla oss vara bättre än vi äro. Människan har en sällsam förmåga att bedraga sig själv, då hon ej kan bedraga andra. De se lätt grandet i broderns öga; bjälken i sitt eget märka de ej. De urskulda »synder, för vilka de äro benägna, genom att fördöma sådana, som de ej hava lust till.» Därför kalla vi dem hycklare. Men i verkligheten äro de (det icke; de äro icke några uppsåtliga hycklare. De bedraga ej sina medmänniskor, däremot bedraga de sig själva. De vandra sin väg fram, fullkomligt okunniga om vad de verkligen äro.

Men för religiösa och moraliska självuppfostningssyften är självkännedom nödvändig. Innan vi verkligen kunna utveckla förmåga och kraft, måste vi veta, vad vi kunna göra och vad vi icke kunna göra. Ty vi människor äro icke skapade lika; vi äro skapade högst olika. Denna olikhet framträder redan hos barnet. Man märker den i dess lekar lika väl som i dess uppträdande för övrigt. Ett barn har stark vilja, men ledes lätt av sina sympatier; ett annat är kallt och otillgängligt; ett är livligt, men ombytligt; ett annat trögt, men ihärdigt; ett har anlag för musik, så att det sjunger ända från vaggan; ett kan ej tala osanning, ett

annat finner det svårt att tala sanning.

Nej, »varje människa har fått sin särskilda gåva av Herren, den ena pe ett, den andra på ett annat sätt», och huvudsaken är att finna ut, vad vi äro och vad vi skapats att vara och göra.

Vi behöva en viss allmän kännedom om den mänskliga naturen för att vinna speciell självkännedom. För att veta vilken vår särskilda förmåga, vilka våra särskilda brister äro behöva vi en rätt så ingående kännedom om själen och själslivet. Det är nog sant, att levande livet självt ger oss kännedom om människonaturen. Därför kunna vi träffa på bokligt obildade människor, som på grund av en medfödd stark iakttagelseförmåga kunnat förvärva sig en ingående kännedom om människonaturen. De kunna, som man säger, se på en människa, vad hon går för.

Vi kunna lära oss mycket om människonaturen genom att läsa historia och biografier, genom att äse skådespel, genom att läsa poesi och skönlitterära verk. Ett av Shakespeares, Ibsens eller Strindbergs dramer, en av Dickens romaner visar oss handlande mänskliga varsel, fulla av mänskliga svagheter och brister, men ock många storslagna helgjutna karaktärer. Den uppmärksamme läsaren lär sig mera självkännedom genom ett ingående studium av t. ex. Ibsens drama Brand än av långa lärda avhandlingar om själen och själslivets yttringar. I dramat möter oss det levande livet; i den lärda avhandlingen finna vi torra utläggningar och spekulationer.

Av världshistorien kunna vi lära oss, att många rikt utrustade nationer slumrat i överksamhet århundraden igenom, tills de plötsligt, eldade av en stor kraftig övertygelse, flammade upp i högsinhet och hjältemod utan like. Så var det t. ex. med araberna under Muhammeds tid, så också med grekerna under Miltiades och Perikles' dagar.

På samma sätt finna vi av biografier, huru stora verkningar utgått från någon icke så synnerligen begåvad eller rikt utrustad människosjäl, men vilken eldats av en ädel övertygelse. Religionsstiftare, reformationskämpar hava vanligen varit män med särskilt i en viss riktning gående begåvning, men (de hava ock ägt en djup inre övertygelse, som burit dem fram på deras ofta törneströdda levnadsstig.

Framför allt är strävan efter sanningen ett oeftergivligt villkor för att kunna nå fram till självkännedom. »Sanningen skall göra eder frie.» Och endast den, som är verkligen fri, den som icke är bunden av övertrons, vidskepelsens, fördomens och inbilskhetens krafter, kan känna och veta, vad han själv är och förmår.

Därför måste dens arbete, som strävar efter att lära känna sig själv, gå ut på att frigöra sig från dessa hindrande krafter, och i sammanhan detta lyckas, skall han ock finna att de inneboende goda krafterna lösas mer och mer, och en känsla av att han förmår något genom utvecklingen av sina medfödda inneboende anlag skall ge födda inkomma honom. Sanningen har gjort honom fri. Ty när allt kommer omkring är nog självkännedom intet annat än en viss yttring av vår frigjorda vilja, som blivit inriktad på ett visst gott mål.

C. Christenson.

MOT LÖFTETS LAND.

Prolog vid S. S. U. H:s förbundsmöte i Karlstad.

Vi drogo ut med själarna i brand från trälatjänsten hos Egyptens konung.

Vi ville tåga genom öknens sand att söka upp det fria Kaanans land, vars dalar flöda utav mjölk och honung.

I hatten lyste oss Guds löftesstod, och bävande vi trodde på hans under.

Han frälst oss genom eld och vattuflod.

Vi lyssnade ännu med hopp och mod till lagens stränga bud vid Sinais dunder.

En liten tid med möda och besvär, och sedan arvet, lönen, segerfröjden.

Vi äro kämpar i Guds starkerhets här, mot löftets sälla land vår vandring bär,

och hög vår lovsång stiger emot höjden.

Men vandringen blev lång och vägen svår och kampen hård mot hedningarnas förstar.

Ej längre någon eldstod för oss går,

och trötta digna vi bland öknens snår

med fot som blöder och med mun som törstar.

O ve! Egypten var oss ändå bäst,
ty om vi ock på slutet Kaanan
hinna,
är dock det landet alltför väl befäst
och si, dess stridsmän äro jättar
mäst
så att för oss står seger ej att
vinna.

Nej! Hädan tvivlets ande ur vår
själ,
men tänd på nytt, o Gud, din eld
i natten!
Vi vilja fram! Bland oss finns
ingen träl.
Ditt Kaanan skall bli vårt, vi tro
det väl,
vi gå, men styrk oss blott med en
dryck vatten.

Vad under! I Meribas torra land
ur själva klippan friska källor
springa!
Vi släcka här med fröjd vår stru-
pes brand.
Sen tåga vi på nytt bland snår
och sand
att Kaanan nå och jättarna be-
tvinga.

Henning Olsson.

Det oförgängliga.

Av Sokrates.*

Slutorden till hans domare.

Det som har hänt mig synes mig
vara något gott, och omöjligen
kunna vi hava rätt, om vi tro att
döden är något ont. Att detta är
sant, därpå har jag fått ett bevis.
Ty det är nödvändigt, att det van-
liga tecknet skulle hava visat sig
för mig, om jag icke hade gått nå-
gonting gott till mötes. — — —

Men även I, domare, bören vara
vid gott hopp med avseende på
döden och anse detta endast såsom
visst, att det för en god människa

* Sokrates, född omkring 469 f. K.,
var en av alla tiders märkligaste tän-
kare och har kallats för »etikens fader». Han ville leda uppmärksamheten på de
oskrivna lagar för sanning och rätt, vilka
varje människa har i sitt inre samt väcka
till självprövning, till plikt att gå till-
baka till sig själv. En anledning till hans
framträdande var hans behov att reagera
mot Athens politiska demagogi och dess
utsävningar. I sin folkuppfostrande
uppgift vände han sig uteslutande till
individerna. Han anklagades år 399
f. K. inför de femhundrares domstol
av tre vedersakare, talaren Lykon, skal-
den Meletos samt den mäktige politikern,
garvaren Anytos. Efter två omröstningar
dömdes han till döden av majoriteten.
Det återgivna uttalandet innefattar hans
slutord till domstolen. De tala för sig
själva.

icke gives något ont varken i livet
eller efter döden och att gudarna
icke äro liknöjda för en sådan män-
niskas angelägenheter. Icke hel-
ler mitt öde har av en slump gestal-
tat sig, utan detta är för mig full-
komligt klart, att det redan nu var
bäst för mig att dö och skiljas ifrån
jordelivets bekymmer. Det var där-
för som det vanliga tecknet ingen-
städes har mött mig, och det är
därför, som jag icke vedgas på mina
domare och anklagare. Och likväl
var det icke i denna avsikt de dömd-
e mig till döden och anklagade
mig, utan emedan de trodde, att
de därigenom skulle skada mig.
Denna deras bevekelsegrund är
klandervärd. Men om en enda sak
vill jag bedja dem: då mina söner
hava växt upp till ynglingar, så
hännens på dem, Atenare, genom
att tillfoga dem samma kränkning
och samma lidande, som jag har
tillfogat eder. Om I sen dem hava
omsorg om penningar och rikedom
eller någonting annat framför dyg-
den, om de tro sig vara någonting
och ingenting äro, så bannen dem,
såsom jag har bannat eder, därför
att de icke vinnlägga sig om det,
de borde, och tro sig vara någon-
ting, utan att äga något värde. Om
I gören detta, skall både jag själv
och mina söner hava vederfarits
rättvisa av eder. Men det är re-
dan tid att gå, jag för att dö, I
för att leva. Vilkendera av oss
går till det bättre, det är fördolt
för en var utom för Gud.

Våra avdelningar.

1. R. T. VERDANDI, Sundsvall, lo-
kal: I. O. G. T:s hus, Köpmanna-
gatan 9, II.

Sept.: Inställt för lok.-rep.

2. R. T. SVEA, Härnösand, lokal:
Byggnadsföreningen Riddaren.

Sept.: 5 A. R. G., 19 I. G.

3. R. T. S:T JOHANNES, Kalmar,
lokal: egen, S:a Malmgatan 18.

Sept.: 18 I. G.

4. R. T. CONCORDIA, Stockholm, lo-
kal: Mästersamuelsgatan 47, II.

Sept.: 10 I. G., 22 K. G.

5. R. T. MOLAY, Ängelholm, lokal:
Storgatan 6 A, III.

Sept.: 5 I. G., 19 K. G.

6. R. T. JAMTEBORG, Östersund, lo-
kal: egen, Strandgatan 10.

Sept.: 7 I. G., 14 och 21 P. R. G.

7. I. T. LJUNGAN, Svartvik, lokal:
Värstaborg.

Sept.: 19 I. G.

8. R. T. FELICIA, Göteborg, Coldinu-
ordens lokaler, Bellmansgatan.

9. V. T. RIDDARBORGEN, Fränsta,
lokal: I. O. G. T:s hus Komsta.

Sept.: 12 I. G.

10. V. T. KNAPE, Uddevalla, lokal:
egen, Kungsgatan 19.

Sept.: 4 R. G., 15 I. G., 25 T. G.

11. R. T. KNUD LAVARD, Köpenhamn,
Sveavei 8.

12. V. T. VERITAS, Borås, lokal: Oster-
långgatan 1.

Sept.: 18 I. G.

13. R. T. ANSGARIUS, Norrköping, lo-
kal: Sveahallen, Ö. Kyrkog. 7.

Sept.: 2 P. R. G., 16 I. G., 30 T. G.

14. R. T. ESAIAS TEGNER, Karlstad,
lokal: Ö. Torggatan 16.

Sept.: 19 I. G.

15. R. T. MANHEM, Gävle, lokal: Elim-
kapellet, Hantverkaregatan 39.

Sept.: 4 U. R. G. (kallat) kl. 7 e. m.,
T. G. (kallat) kl. 7.15 e. m., Allmänt
kl. 7.30 e. m., 18 T. G. kl. 7.30 e. m.

Nya medlemmar:

Pastor Alfr. Hammar, Storvik.
Tapetserare Carl Vilh. Fredriksson, Gävle
Handelsförest. K. J. Wadelius, Gävle.
Bokh. P. Eskil Westerlund, Gävle.
Bokh. P. Lind, Strömsbro.

16. V. T. VALKYRIAN, Söderhamn, lo-
kal: Templarnas hus, Rustkamar-
backen.

Sept.: 5 I. G., 19 T. G. och I. G.

17. R. T. GREGORIUS, Malmö, lokal:
St. Trädgårdsgatan 22, III.

Sept.: 5 I. G., 19 P. R. G., 23 R. G.

18. V. T. SCANIA, Hälsingborg, lokal:
t. v. klubbmöten å Café Metropol, Karl
Krooksgatan 10.

Sept.: 19 K. G.

19. R. T. BRÖDERNA, Boden, lokal:
I. O. G. T:s ordenshus.

Sept.: 25 I. G.

20. V. T. IDUN, Hudiksvall, lokal: Tem-
perance.

Sept.: 18 I. G.

21. R. T. EXCELSIOR, Kristianstad, lo-
kal: Kardellsgatan 19.

Sept.: 11 I. G., 26 R. G.

22. R. T. S:T HANS, Visby, lokal: egen,
Trädgårdsgatan 7.

Sept.: Andra månd. och sista lördagen.

23. R. T. THULE, Luleå, lokal: Odd
Fellows ordenshus.

Sept.: 14 R. G., 21 I. G.

24. V. T. S:T OMER, Landskrona, lokal:
Järnvägsgatan 2.

Sept.: 12 R. G. kl. 3, I. G. kl. 5.

25. R. T. MASTER OLOF, Örebro, lo-
kal: Gamla gatan 16, III.

Sept.: 12 I. G., 25 I. G.

26. I. T. FRATERNITAS, Sunne, lokal:
Slottet.

Sept.: 19 I. G.

27. V. T. VESTMANNIA, Västerås.
Lokal: I. O. G. T:s ordenshus.
Sept.: 7 R. G., 12 I. G., 21 K. G.,
26 I. G.

28. I. T. BALDER, Halmstad, lokal:
N. G. T. O:s ordenshus.
Sept.: 12 I. G.

29. V. T. PARCIFAL, Aarhus, Danmark.
Sept.: 1, 8, 22 och 29.

30. I. T. UMEBORG, Umeå, lokal: I. O.
G. T:s ordenslokal.
Sept.: 18 Årsfest, 19 I. G.

31. I. T. ARIEL, Falun, lokal: Johannes-
kyrkan.
Sept.: 13 och 26 I. G.

SMÅLANDSSÅNGEN.

Röd lyser stugan bak hängbjörkens slöja;
känner du hemmet från barndomens år?
Näckrosor gunga på skogssjöars bölja,
talltrasten sjunger i jublande vår.
Småland är namnet på landet, det kära,
slakten där fostrats till vilja och tro:
tro, att de steniga tegar må bära
skördar, som skänka åt alderdom ro.

Sjöarna glittra i sommarens dagar,
glittra och blänka likt stjärnor i fall.
Furorna susa i ensliga hagar,
sprida sin vällukt av solsken och tall.
Småland är namnet på landet det kära,
minnes du hemmet från barndomens år?
Skogarnas doft av linnéa, den skära.
Talltrastens toner i jublande vår.

Linnéa Andrén.

Annonsbeställningar i T. R.-Bladet
insändas till kassör Karl Nyström, Stock-
holm 16. Uppgiv vid beställning antal
gångar.

Nykterhets-Automaten
S:ta KLARA, (3)
Mästersamuelsgatan 71, Stockholm.
Stor och fin matsal, väl uppvärmd, väl
lagad husmanskost till moderat pris.
Kasper Höglund,
ledare i företaget.

Albert Brosché,
VÄSTERÅS.
Manufaktur-, Trika- &
Korta varor

.... en gros.

Telefoner: Kontoret 989.

Lagret 989, ankn.

Bostad 897.

Telegramadress: Brosché.

.... Begär offert!

Nordol-Tvålen,

marknadens förnämsta tvål,

tillverkas av

Akt.-Bol. Tekn. Fabr. Nordstjernen,
SÖDERHAMN.

(30) *Innehavare: Carl Larsson och John Häggglund.*

Fotografiska
Förstoringsarbeten

i en mångfald olika manér utföras å
undertecknads atelier.

Begär prisuppgift och förslag!

R.T. 357. **CARL LARSSON, Gävle**

CENTRALVARUHUSET

92-94 Drottninggatan 92-94

STOCKHOLM. (46)

Det populäraste varu-
hus i det här landet.

Ständigt på lager finnas

ARMKNAPPAR, BRÖSTKNAPPAR, KRÅSNÅLAR med T.-R.-emblem.
T.-R.-märken. Ensamtillverkare av T.-R.-ringar. OBS! 2 olika bredder å ringarna.

GÖTEBORGS NYA JUVELERAREAFFÄR
WILH. LUNDBERG

KORSGATAN 8. GÖTEBORG. (37)

Norrlands

Rörläggnings-Akt.-Bolag,
GÄVLE.

Telef. 2482, 2505, 2822. (17)

Ne forgesu! (11)

ke la Kafejo "ESPERANTO" ekzistas
Je la Drottninggatan 29, en Gävle
kaj estas rekomendata.

== Bonan kafon. Bonan servon. ==

Posedanto: C. G. HOLMSTEDT.

Största möbellager

norr om Stockholm.

Sorterat lager av

MATTOR och GARDINER.

Egna möbelverkstäder.

G. A. ENGERFELDT, Sundsvall.

TELEF. 98, 703. (28)

LUNDELL & ZETTERBERG,

13 Ragvaldsgatan 13,
STOCKHOLM 4. (4)

Utländska träslag och fanér.

Möbeltillverkningsmateriel, Verktyg m. m.

TELEFONER:

Försäljning & orderupptagning: Riks 2333 Allm. 31 85
Kontoret: > 37 45 > 31 51
Filialen: > 207 59 > 41 26

A.-B. ROBERT LIDBECK & C:o, Göteborg,
1 Stora Badhusgatan 1.

PAPPERTSAFFÄR EN GROS. (36)

Lager av In- och Utländska Pappersbruks tillverkningar.

:: :: POST-, SKRIV- & TRYCKPAPPER, KUVERT & PAPETERIER :: ::

:: :: OMSLAGSPAPPER :: :: PAPPERSPÅSAR :: :: BINDGARN :: ::

Order mottagas tacksamt av **TH. WIBERGH.** Telef.: 432 & 1722. 89 65, 96 39 el. 78 67 (bostad.).

Förenade Målaremästarnes Aktiebolag J. F. Harström,
GÖTEBORG,

rekommenderar sig för utförande av allt slags arbete inom målareyrket.

Beställningar och kostnadsförslag utföras skyndsamt efter anmälan å

Kontoret Storgatan 51.

— Telefon 2704. —

Verkstäder: Storgatan 51 och 32.

C. W. GRAHN.

Telefoner: Kontoret 27 04. — Bostaden 27 29. (35)

ERIK BERGSTEDT

**Herrekiperings-, Manufaktur-
& Kortvaruaffär.**

SÖDERHAMN.

Riks. 411.

Rekommenderas. (12)

Praktiska Byggnadsaktiebolaget,
GÄVLE, (39)

utför alla slag av

BYGGNADSARBETEN.

Egna snickeriverkstäder.

Rikstel. 2968, 31 75, 32 36.